

[Langkilde.]

dette resultat. Men selve administrationsrådets anbefaling til regeringen, som regeringen altså tilsluttede sig, gik ud på en decentraliseret løsning af disse problemer.

Nu kan man sige, at dette at foretrække en centraliseret løsning måske er nærliggende for socialistisk folkeparti og måske også for socialdemokratiet, som vel har det dogme med hensyn til administrationen, at den centraliserede administration er bedre og mere effektiv end den decentraliserede. Men man må sige, at vurderingen af dette problem i høj grad også påvirkes af, hvordan den faktiske opbygning er på centraladministrationens område og med hensyn til ministerierne. Hvis man tænkte sig, at alt statens byggeri, både projektering og styring, skulle koncentreres i et sådant statens bygningsdirektorat, ville det som også påpeget i december 1969, da vi havde debat om disse problemer, i høj grad medføre dobbeltbehandling og en irrationel administration, for så vidt som der ville ske en meget omfattende behandling af disse ting i vedkommende fagministerium, medens den konkrete sag samtidig også behandlede af et statens bygningsdirektorat under boligministeriet. Samtidig ville det skabe en yderst uklar situation med hensyn til ansvaret for byggearbejdets gennemførelse og bevillingens overholdelse, idet der vel ville ligge et vist ansvar på vedkommende fagministerium, men også et ganske betydeligt ansvar på boligministeriet. Vi ved jo alle sammen, at hvis der ligger ansvar både det ene og det andet sted, er det meget vanskeligt at placere ansvaret definitivt.

Der er altså i virkeligheden tale om et ændringsforslag, som er helt i modstrid med de principper, regeringen valgte som grundlag for sit lovforslag. Det kan måske ikke undre, for så vidt angår hr. Ømann og SF, at dette ændringsforslag er stillet, for det er til stadighed sagt af hr. Ømann, både under første behandling af dette lovforslag og under debatten i 1969 om alle problemerne, at sådan så man på det fra den side. Men det har der ikke været givet udtryk for fra socialdemokratiets side. F. eks. siger hr. Helge Nielsen under første behandling af dette lovforslag, at han på sit partis vegne kunne tilslutte sig de principielle tanker, som var nedlagt i det. Det, der nu foreligger

i form af et ændringsforslag, som er tiltrådt af socialdemokratiet, er det stik modsatte princip, så den tilslutning, som hr. Helge Nielsen gav ved første behandling til de principielle linjer i lovforslaget, må han trække tilbage og sige: nu er vi tilhængere af et helt andet princip.

Men det er også i en vis modsætning til de synspunkter, som hr. Ivar Nørgaard på socialdemokratiets vegne fremsatte, da vi behandlede boligministerens redegørelse i december 1969, idet han sagde, at det var klart, at der var det problem, om man skulle vælge det ene eller det andet system. Det, han lagde vægt på dengang, var, at hvis det var muligt at få en tilstrækkelig konkurrence på det private område, således at man kunne få nogle billige tilbud frem, ja, så var det nok at foretrække. Men det var altså et spørgsmål, om man kunne forestille sig det.

Samtidig interesserede hr. Ivar Nørgaard sig meget for det problem, hvorvidt vi kunne få antallet af ansatte i boligministeriet skåret tilstrækkeligt ned, hvis man fulgte en sådan retningslinje. Men hvad vil der ske ved det ændringsforslag, som socialdemokratiet i dag sammen med SF stiller, med beskæftigelsen i boligministeriet? Så vidt jeg kan skønne, vil det betyde en kolossal koncentration af teknisk arbejdskraft i boligministeriet. Spørgsmålet er, om man overhovedet kan skaffe den. Hvis man kan skaffe den, vil det nok være nødvendigt for boligministeriet at støvsuge arbejdsmarkedet for al den tekniske medhjælp, som overhovedet findes her i Danmark. Jeg tror, det vil blive nogle kolossale udgifter, vi vil få, samtidig med at vi vil have sikret os en efter min mening meget lidt rationel administration på dette felt. Man kan vel også sige, at i skyggen af perspektivplanen, som vi for nylig har set, er det vel ikke noget, der anbefaler sig, at vi yderligere skulle sikre os, jeg ved ikke hvor mange hundrede teknikere til at sidde i boligministeriet og behandle disse sager.

Jeg må altså fortsat på mit partis vegne give tilslutning til de principper, der er nedlagt i lovforslaget, og jeg må advare meget imod den linje, der er lagt an ikke blot fra SFs og hr. Ømanns side — og det er ikke overraskende, for det har de hele tiden givet udtryk for — men også fra socialdemokratiets side, som pludselig har vendt midt